

Y 'l *señorito* no sempre deixa de compèndr-la perxó la nostra llengua y... la seva (dit sia en perdó d' ells). Si son propietaris, quan ei masover els porta l' import de l' anyada, encara qu' al contar digui «desevuyt, desenóu, etc.», no 'ls hi escapa ni una paraula y, si es convenient, no solzament l' entenen sinó que 'l parlan' y tot, encara que, segons diuhen, ho fan forsant la naturalesa.

¡La naturalesa! Paraula buyda per aquesta mena de gent, donchs la naturalesa es una y ells l' abandonan pera adoptar-ne una altra que no es possible felshi encarnar, ja que no han pres vida en ses entranyes.

A n' aquests fills borts, ja que de tal calificatiu se fan dignes, els convidria anar forsosament á menjar el pá á fóra de casa una temporada, lluny, com més lluny mellor, allá ahont no sentissen may aquella llengua qu' ara detestan, que 'l no sentir-la 'ls faria anyorar les dolces paraules de sa mare quan, en sa infantesa, els renyava carinyosament ó 'ls amanyagava arredosats en sa falda incomparable.

No escoltaríam, com ara, frases estrambótiques, sense sentit, mal pronunciades; paraules sarcástiques, que fereixen el cor dels que considerém lo que es bo lo de casa llur y la preferencia que té á les coses de procedencia forastera.

Ja la deixarian aquesta llengua, tan bonica á Castella y tan prostituhida en

nostra terra, que 'l sentir-la es un auguri de propera desgracia, donchs qui la parla indegudament son els investigadors, burots, toreros, escures y mossegues y 'ls traydors de Catalunya, que sembla venen á repetir, en diferenta forma, la traició de Judes d' Iscariot.

Aniriam á tot arreu ahont hi há animació y no 'ns pessigollarian les orelles converses tan poch castellanes, per més que 'n tingan pretensions, que 'ns fan l' efecte d' un got de ví que s' hi han tirat tres quartes parts d' aygua y queda tan aygalit, que 'l que l' ha de beure prefereix llensarlo, per no véures exposat á espatllarse 'l ventrell.

Sí, en veritat, exasperan actes aixís, mes en la conciencia dels bons catalans hi regna la esperansa de fer una neteja com la del ví aygalit.

Trigarém, però encara mellor, puig allavors se farà més visible la posterma, perque 'l solatge s' haurá colat reposadament.

Joan Mestres.

EL BALL

¿Quí no ha vist un ball? Ab seguretat que ningú. Però en cambi es fácil que poch, al contemplar els especials salts y volteretes dels balladors, sos passos rítmichs y sos mohiments cadenciosos, s' hagin ficat en lo que diuhen sos peus, en lo que ses voltes